

da de saae Hansines Skikkelse staa deroppe paa den lille Høj i Udkanten af Haven, begyndte de alle at vifte.

Hvorfor mon hun ikke vifter igen, tænkte Emanuel.

„Vift Børn . . . vift!“ sagde han, og hans Øjne stod fulde af Taarer.

Men Skikkelsen deroppe paa Højen rørte sig ikke; . . . de fik intet Svar paa deres: „Paa Gensyn.“

— Som en Stenstøtte stod Hansine og saae efter dem, indtil det sidste Glimt af Vognen var forsvundet i det fjerne. Saa gik hun stille ned. Men pludselig var det, som om hun overfaldtes af Svimmelhed; hun satte sig tungt ned paa et af de smaa Trætrin, der førte ned fra Højen.

En hel Time blev hun siddende her — ubevægelig, med Hovedet i sine Hænder, mens Efteraarsvindens Sus drog tungt og klagende gennem Trækronerne over hende.

Ved Solnedgang rejste hun sig og gik ind imod Huset. Hun skulde overnatte hos sine Forældre, i sit gamle Værelse, hvor hun havde sovet som ung Pige. Først den næste Dag vilde Anes Mand komme med sin Baad for at føre hende over til hendes fremtidige Hjem.

Hun hentede en lille Bylt Klæder i det tomme Sovekammer, gik derpaa ud i Stalden og sagde Farvel til Søren, der nu var bleven Stedets Eneherre, og forlod Præstegaarden.
